

Svendjen: Jeg synes ikke, at der efter den hidtil stedfjndne Forhandling at domme er stor Udsigt til, at det foreliggende Lovforslag vil vinde Tilslutning i dette Ting, og naaget vi have hørt enkelte af de ærede Medlemmer, der have haft Ordet, ud-tale sig for henholdsvis den ene eller den anden Paragraf i Loven, tror jeg, dog ikke, det vil kunne lykkes at danne en Kombination, som vil føre til, at vi faa begge disse Paragraffer eller nogen af dem ført igennem. Jeg er nu ogsaa i det Tilfælde, at jeg er en Modstander af dem begge to. Jeg ønsker hverken § 1 eller § 2 i det foreliggende Lovforslag ført igennem. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Middelbart (Vohmann) i, at den Politik og det Reformarbejde, som vi indledede med den bekendte Lov om Vættelse af Skatten paa Sukker og om Skat paa bayersk *Ol* fra 1891, er af den Bessaffenhed og har vundet en saadan Tilslutning ikke alene i Rigsdagen, men ogsaa ude rundt omkring i Landet, at der ikke er nogen som helst Grund til at gaa tilbage til det gamle Grundlag igen og fravige det Princip, vi den Gang indførte, og som jeg paastaar vandt almindelig og udelst Tilslutning blandt den store almindelige Befolkning. Jeg husker godt, at der her i Tinget blev rejst en Kamp og en Modstand netop mod den Skatteomlægning, som da fandt Sted. Jeg husker godt de ærede Medlemmer, som den Gang med alle mulige Midler bekæmpede netop denne Skatteomlægning, og jeg husker ogsaa godt, hvordan der blev brugt Argumenter mod en Skat paa *Ol* og mod at lette Sukkerstaten, Argumenter, som jeg slet ikke kan tro holde Stil, f. Eks. naar det blev fremhævet, at Skatten vender den tunge Ende nedad, hvorimod Sukkerstaten snarere skulde være en Luksusstat, som fornemmelig de rige og bedre stillede Folk kom til at betale. Jeg er nu af en helt modsat Mening af de Herrer, og jeg tror, som jeg sagde før, at Befolkningen giver os Ret i, at saaledes forholder det sig ikke. Det vil derfor interessere mig at se, hvorledes de Herrer, som den Gang stillede sig paa det Standpunkt og bekæmpede denne Skatteomlægning, ville stille sig nu over for det foreliggende Lovforslag, thi hvis der har været Mening i de haarde Argumenter og de stærke Bestyldninger, som de den Gang brugte, maa de nu hilse det foreliggende Lovforslag med Glæde og sige: Det er noget, vi kunne være med til, for 4 Aar siden kæmpede vi jo for det, nu ville vi støtte det og arbejde for, at vi kunne faa det forkerte Forhold, som den Gang indførtes, omvendt til det rette. Det vil in-

teressere mig at se, hvorledes de Herrer ville stille sig over for det foreliggende Forslag med den Baggrund for *Oje*, som vi kende fra den Gang, vi sidst behandlede dette Spørgsmaal. Forslaget indeholder, som sagt, to Principper. To Virkninger ville følge af det, nemlig en Vættelse af Skatten paa *Ol* og en Forhøjelse af Afgiften paa Sukker. Men det egentlige Djemed med dette Lovforslag er vel sagtens — antager jeg — dette, at beskytte vor hjemlige Sukkerindustri, beskytte vore Sukkerroedyrkere her i Landet. Det er vistnok dette, som har bragt hele Lovforslaget frem, at man ved dette Forslag mener at kunne gøre noget godt for dem. Jeg vil nu sige, at jeg synes, at den Beskyttelse, som vor Sukkerroeuindustri allerede nyder her i Landet, maa være tilstrækkelig. Det er jo bekendt for alle de Herrer, at den nuværende Toldlov sikrer dem en Beskyttelse af $\frac{3}{4}$ *D.* for hvert Pund Sukker, de producere. Naar man nu ser hen til det foreliggende Forslag og paa, hvorledes Forbruget af Sukker her i Landet har stillet sig i det sidste Aar, viser det sig, at omtrent 50 Mill. Pd. af indenlandsk Sukker er forbrugt her i Landet, og gaar man ud fra, at der er $\frac{3}{4}$ *Dres* Beskyttelse paa dette Produkt, giver det jo saadan noget, som op efter 400,000 Kr., som vore Sukkerroedyrkere have haft i Beskyttelse i det sidste Aar over for Udlændinge. Saa fremt det foreliggende Forslag gaar igennem, og Beskyttelsen altsaa bliver forhøjet til det dobbelte, bliver det omtrent $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., Statskassen skal give til Roedyrkerne, for at de kunne fortsætte denne Industri. Komme de nu op til, som det er paastaet blandt deres Talsmænd, at de kunne producere 80 Mill. Pd. Sukker aarlig, og naaede de at faa dette Produkt affat her hjemme, vilde den Beskyttelse, der derved opnaaedes, blive ikke saa lidt over en Mill. Kr. aarlig. Jeg antager, at det maatte kunne være tilstrækkeligt til at holde denne Industri paa Benene, hvis den virkelig viser sig at have hjemme her i Landet og ikke er noget kunstigt, som man skal ofre meget paa at faa ophjulpet. Jeg synes, man maa have Lov til at spørge: Er der virkelig Grund til at gaa til saa ekstraordinære Foranstaltninger for at beskytte denne hjemlige Industri? Ere Sukkerroedyrkerne virkelig saa daarlig stillede, at det er nødvendigt, for at de ikke skulle, som de sige i deres Andragende, hvad vi ogsaa se rundt omkring i Pressen, være nødte til at lægge det hele bort, blive knuste og ikke kunne blomstre for Fremtiden? Jeg kan ikke godt tro, det er Tilfældet. Jeg har ikke personligt Kendskab til, hvorledes Forholdet stiller sig i de sukkerroedyrkende Egne, men